Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. RICHARD DE LA TOUR
представено на 8 септември 2022 година [1]

**Дело C-323/21**

**Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**
**при участието на:**
**B.**
(Преюдициално запитване, отправено от Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия)
и
**Съединени дела C-324/21 и C-325/21**
**Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-324/21)**
**K. (C-325/21)**
**при участието на:**
**F.,**
**Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Преюдициални запитвания, отправени от Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия)

„Преюдициално запитване — Политика относно убежището — Критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила — Регламент (ЕС) № 604/2013 — Жалба, подадена срещу решение за прехвърляне — Понятие за молеща държава членка — Значение на постигнато по-рано споразумение между две държави членки — Обхват на жалбата“

## I. Въведение

1. Настоящите преюдициални запитвания дават възможност на Съда да уточни правилата, по които следва да се направи връзка между процедури за обратно приемане, започнати последователно от две различни държави членки по отношение на един и същ кандидат за международна закрила, в изпълнение на Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство [2].

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“.

2. Запитванията са отправени в рамките на спорове между Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (държавен секретар по правосъдието и сигурността, Нидерландия) (наричан по-нататък „държавният секретар“) и B., F. и K., и трима кандидатстващи за международна закрила граждани на трети държави по повод законосъобразността на приетите срещу тях решения за прехвърляне. След подаването на първата си молба за международна закрила в държава членка, всички тези лица се преместват в рамките на територията на Европейския съюз, като по този повод и след много малко време те подават нови молби за международна закрила до държавите членки, на чиято територия са се преместили.

3. При липсата на уточнения в Регламент „Дъблин III“ и в регламента за неговото прилагане [3] относно връзката между процедурите за обратно приемане, провеждани последователно от различни държави членки по отношение на един и същ кандидат, Съдът ще трябва да определи реда и условията, които позволяват, от една страна, да се поддържа ясен, работещ и бърз метод за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила [4], и от друга страна, да се предотвратят злоупотребите, произтичащи от множеството молби за международна закрила, подадени едновременно или последователно от едно и също лице в няколко държави членки с цел или да удължи пребиваването си в Съюза, като се възползва от материалните условия на приемане, или да избере държавата членка, компетентна за разглеждането на молбата му за международна закрила [5].

4. В настоящото заключение ще изложа причините, поради които считам, че в случаи като разглежданите в главните производства, в които първата процедура за обратно приемане е надлежно започната след съгласуване между съответните държави членки, събитията, настъпили след това съгласуване, а именно отпътуването на кандидата от територията на молещата държава членка, преди да бъде осъществено прехвърлянето му, и последващото подаване на второ искане за обратно приемане от друга държава членка, на чиято територия се намира кандидатът, лишават първата процедура от съществен елемент за валидността ѝ. Ще обясня защо замолената държава членка, като участваща в две процедури за обратно приемане, започнати с много малка времева разлика по отношение на едно и също лице от две различни молещи държави членки, има възможност да се уговори с първата молеща държава членка да бъде прекратена първата от тези процедури, считано от приемането на второто искане за обратно приемане.

## II. Правна уредба

5. Съображения 4 и 5 от Регламент „Дъблин III“ гласят следното:

„(4) В заключенията от Тампере […] се посочва, че [Общата европейска система за убежище] следва да включва в краткосрочен план ясен и работещ метод за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище.

[3] Регламент (ЕО) № 1560/2003 на Комисията от 2 септември 2003 година за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 222, 2003 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 140), изменен с Регламент за изпълнение (ЕС) № 118/2014 на Комисията от 30 януари 2014 година (ОВ L 39, 2014 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1560/2003“).

[4] Вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, т. 58 и 59). Вж. също съображения 4 и 5 от Регламент „Дъблин III“.

[5] Вж. предложение за регламент на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна, представено от Европейската комисия на 26 юли 2001 г. (COM(2001) 447 окончателен, т. 2.1).

(5) Един подобен метод трябва да се основава на обективни, справедливи критерии както за държавите членки, така и за заинтересованите лица. По-специално, той трябва да даде възможност бързо да се определи компетентната държава членка, така че да се гарантира ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила, без да се компрометира целта за бърза обработка на молбите за международна закрила“.

6. В глава II, озаглавена „Общи принципи и гаранции“, член 3, параграф 2, първа алинея от Регламента „Дъблин III“ гласи следното:

„Когато не може да бъде посочена компетентна държава членка, на основата на критериите, изброени в настоящия регламент, първата държава членка, пред която е представена молбата за международна закрила, е компетентна за разглеждането ѝ“.

7. Глава VI от Регламент „Дъблин III“, озаглавена „Процедури за поемане на отговорност и обратно приемане“, включва членове 20—33. Член 20, параграф 5, първа алинея от този регламент предвижда:

„Кандидатът, който се намира в друга държава членка без документ за пребиваване или който подава там молба за международна закрила, след като оттегли първата молба, подадена от него в друга държава членка по време на процедура за определяне на компетентната държава членка, се [приема] обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, от държавата членка, пред която първоначално е била подадена молбата за международна закрила, с цел [да] бъде завършена процедурата за определяне на компетентната държава членка“.

8. Съгласно член 23, параграфи 1—3 от Регламент „Дъблин III“:

„1. Когато държава членка, в която лице от посочените в член 18, параграф 1, буква б), в) или г) е подало нова молба за международна закрила, счита друга държава членка за компетентна, в съответствие с член 20, параграф 5 и член 18, параграф 1, буква б), в) или г), тя може да отправи искане към въпросната друга държава членка да приеме обратно това лице.

2. Искането за обратно приемане се изготвя възможно най-бързо и във всички случаи до два месеца след получаването на резултата от Евродак […].

Ако искането за обратно приемане се основава на други доказателства, а не на информацията, получена от системата на Евродак, то се изпраща на замолената държава членка в рамките на три месеца от датата, на която молбата за международна закрила е била подадена […].

3. Ако искането за обратно приемане не е направено в определените в параграф 2 срокове, компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила е държавата членка, в която е подадена новата молба“.

9. Член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ има следния текст:

„Кандидатът или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), имат право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред

съд или правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания“.

10. Член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“ предвижда:

„1. Предаването на кандидата […] от молещата държавата членка на компетентната държава членка се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка след съгласуване между заинтересованите държави членки, веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие […].

[…]

2. Ако прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка. Този срок може да бъде удължен най-много до една година, ако прехвърлянето не е могло да бъде извършено поради това че засегнатото лице е задържано в учреждение за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или най-много до осемнадесет месеца, ако засегнатото лице се укрие“.

## III. Фактите по споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

### *A. Дело C-323/21*

11. На 3 юли 2017 г. B. подава молба за международна закрила в Германия. Тъй като по-рано B. е подал молба за международна закрила и в Италия, германските власти подават искане до италианските власти за обратно приемане. На 4 октомври 2017 г. италианските власти приемат това искане за обратно приемане. След това срокът за прехвърляне е удължен до 4 април 2019 г., тъй като B. се е укрил.

12. На 17 февруари 2018 г., B. подава молба за международна закрила в Нидерландия. На 17 март 2018 г. държавният секретар подава до италианските власти искане за обратно приемане на B. На 1 април 2018 г. италианските власти уважават това искане за обратно приемане. С писмо от 29 юни 2018 г. държавният секретар съобщава на тези власти, че B. се е укрил, което води до ново удължаване на срока за прехвърляне до 1 октомври 2019 г.

13. На 9 юли 2018 г. B. подава втора молба за международна закрила в Германия. На 14 септември 2018 г. германските власти приемат решение на основание Регламент „Дъблин III“, срещу което не е подадена жалба.

14. На 27 декември 2018 г. B. подава втора молба за международна закрила в Нидерландия. С решение от 8 март 2019 г. държавният секретар отказва да разгледа тази молба с мотива, че компетентна за разглеждането ѝ продължава да бъде Италианската република.

15. На 29 април 2019 г. B. е прехвърлен в Италия.

16. На 8 март 2019 г. B. обжалва решението на държавния секретар пред компетентния съд. С решение от 12 юни 2019 г. този съд уважава жалбата и отменя посоченото решение с мотива, че на 4 април 2019 г. Федерална република Германия е станала компетентната държава членка, тъй като е изтекъл срокът за прехвърляне.

17. Държавният секретар подава жалба срещу това съдебно решение пред запитващата юрисдикция. В подкрепа на тази жалба той изтъква по-конкретно, от една страна, че изчисляването на срока за прехвърляне трябва да се извърши с оглед на отношенията между Кралство Нидерландия и Италианската република и от друга страна, че въз основа на т.нар. „верижно правило“ подаването от B. на молба за международна закрила в Нидерландия е поставило началото на нов срок за прехвърляне по отношение на Федерална република Германия.

18. Според запитващата юрисдикция не се спори, че Италианската република е компетентната държава членка към датата на подаване на последната молба за международна закрила от B. За сметка на това съществува спор между страните в главното производство относно евентуалното (предхождащо прехвърлянето на B.) изтичане на срока за прехвърляне след изтичането на 18-месечния срок от приемането от Италианската република на първото искане за обратно приемане.

19. Запитващата юрисдикция посочва, че в настоящия случай едновременно съществуват две „приложими споразумения“ за обратно приемане с два различни срока за прехвърляне, което налага да се уточни връзката между тези два срока. За тази цел според запитващата юрисдикция следва да се определи дали първата държава членка, която е направила искане за обратно приемане, трябва все още да се счита за „молещата държава членка“ по смисъла на член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“, или това качество трябва да бъде запазено за последната държава членка, която е направила такова искане.

20. Ако трябва да се възприеме второто тълкуване, запитващата юрисдикция иска да се установи дали последната държава членка е обвързана по някакъв начин със срока за прехвърляне, който е задължителен за първата държава членка. За сметка на това, ако първото тълкуване бъде предпочетено, би било необходимо да се определи дали B. може да се позове на изтичането на договорения между Федерална република Германия и Италианската република срок за прехвърляне пред нидерландските юрисдикции — положение, което би благоприятствало „forum shopping“.

21. При тези обстоятелства Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) а) Следва ли понятието „молеща държава членка“ по смисъла на член 29, параграф 2 от Регламент [„Дъблин III“] да се тълкува в смисъл, че това е държавата членка (в настоящия случай третата държава членка, т.е. Кралство Нидерландия), която последна е подала искане до друга държава членка за обратно приемане или за поемане на отговорността?

б) При отрицателен отговор: обстоятелството, че между две държави членки (в настоящия случай Федерална република Германия и Италианската република) е постигнато споразумение за обратно приемане, има ли някакви последици и за произтичащите от Регламент [„Дъблин III“] правни задължения на третата държава

членка (в настоящия случай Кралство Нидерландия) към чужденеца или към държавите членки, които по-рано са постигнали посоченото споразумение, и ако това е така, какви са те?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, с оглед на съображение 19 от Регламент [„Дъблин III“] следва ли член 27, параграф 1 от същия регламент да се тълкува в смисъл, че не допуска да бъде уважена жалба на търсещо международна закрила лице срещу решение за прехвърлянето му, което не можело да се извърши поради изтичане на срока за прехвърляне, договорен по-рано между две държави членки (в настоящия случай между Федерална република Германия и Италианската република)?“.

## *Б. Съединени дела C-324/21 и C-325/21*

### *1. Дело C-324/21*

22. На 24 ноември 2017 г. F. подава молба за международна закрила в Нидерландия. Тъй като по-рано F. е подал молба за международна закрила и в Италия, държавният секретар подава искане до италианските власти за обратно приемане. На 19 декември 2017 г. италианските власти приемат това искане за обратно приемане. С писмо от 12 април 2018 г. държавният секретар съобщава на италианските власти, че F. се е укрил, което води до удължаване на срока за прехвърляне до 19 юни 2019 г.

23. На 29 март 2018 г. F. подава молба за международна закрила в Германия. Запитващата юрисдикция няма информация за евентуалното разглеждане на тази молба.

24. На 30 септември 2018 г. F. подава втора молба за международна закрила в Нидерландия. С решение от 31 януари 2019 г. държавният секретар отказва да разгледа тази молба с мотива, че компетентната държава за това продължава да бъде Италианската република.

25. След като напуска центъра за търсещи убежище лица, в който е бил настанен, F. е арестуван, след което с решение от 1 юли 2019 г. на държавния секретар е задържан с цел прехвърлянето му в Италия.

26. F. обжалва това решение пред компетентния съд. С решение от 16 юли 2019 г. този съд уважава жалбата и отменя посоченото решение с мотива, че на 19 юни 2019 г. Кралство Нидерландия е станало компетентната държава членка поради изтичането на срока за прехвърляне.

27. Държавният секретар подава жалба срещу това съдебно решение пред запитващата юрисдикция. В подкрепа на тази жалба той изтъква по-специално, че въз основа на „верижното правило“ подаването от F. на молба за международна закрила в Германия е поставило началото на нов срок за прехвърляне по отношение на Кралство Нидерландия.

28. Запитващата юрисдикция отбелязва, че Италианската република безспорно трябва да се счита за компетентната държава членка поне до 19 юни 2019 г.

29. Тази юрисдикция обаче иска да се установи какво значение би могло да има обстоятелството, че преди изтичането на срока за прехвърляне засегнатото лице е подало нова молба за международна закрила в друга държава членка.

30. При тези обстоятелства Raad van State (Държавен съвет) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 29 от Регламент [„Дъблин III“] да се тълкува в смисъл, че срок за прехвърляне по смисъла на член 29, параграфи 1 и 2, който не е изтекъл, започва отново от деня, в който чужденец, който е осуетил прехвърлянето си, като се е укрил, подаде нова молба за международна закрила в друга (в конкретния случай трета) държава членка?“.

*2. Дело C-325/21*

31. На 6 септември 2018 г. K. подава молба за международна закрила във Франция. Тъй като по-рано K. е подал молба за международна закрила и в Австрия, френските власти подават до австрийските власти искане за обратно приемане. Австрийските власти приемат това искане за обратно приемане на 4 октомври 2018 г.

32. На 27 март 2019 г., K. подава молба за международна закрила в Нидерландия. На 3 май 2019 г. държавният секретар подава до австрийските власти искане за обратно приемане на K. На 10 май 2019 г. тези власти отхвърлят искането за обратно приемане с мотива, че считано от 4 април 2019 г., Френската република е държавата членка, компетентна да разгледа молбата на K.

33. На 20 май 2019 г. държавният секретар отправя искане до френските власти да приемат обратно K. Тези власти отхвърлят искането за обратно приемане с мотива, че срокът за прехвърляне все още не е бил изтекъл към датата, на която K. е подал молба за международна закрила в Нидерландия.

34. На 31 май 2019 г. държавният секретар иска както от австрийските, така и от френските власти да преразгледат искането за обратно приемане. В така изпратеното до австрийските власти искане се поддържа, че подаването от K. на молба за международна закрила в Нидерландия е поставило началото на нов срок за прехвърляне между Френската република и Република Австрия. На 3 юни 2019 г. австрийските власти се съгласяват да приемат обратно K.

35. С решение от 24 юли 2019 г. държавният секретар отказва да разгледа молбата на K. за международна закрила.

36. K. обжалва това решение пред компетентния съд. С решение от 17 октомври 2019 г. този съд отхвърля жалбата с мотива, че държавният секретар правилно е приел, че Република Австрия е държавата членка, компетентна да разгледа молбата за международна закрила на K.

37. K. обжалва това съдебно решение пред запитващата юрисдикция. В подкрепа на жалбата си той изтъква, че подаването на молба за международна закрила в трета държава членка не може да бъде пречка за изтичането на срока за прехвърляне, предвиден между две други държави членки.

38. Запитващата юрисдикция отбелязва, че безспорно поне до 4 април 2019 г. Република Австрия трябва да се счита за компетентната държава членка, тъй като тази държава членка не е била уведомена от френските власти за това, че K. се е укрил.

39. При тези обстоятелства Raad van State (Държавен съвет) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 29 от Регламент [„Дъблин III“], да се тълкува в смисъл, че срок за прехвърляне по смисъла на член 29, параграфи 1 и 2, който не е изтекъл, започва отново от деня, в който чужденец, който е осуетил прехвърлянето си, като се е укрил, подаде нова молба за международна закрила в друга (в конкретния случай трета) държава членка?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, с оглед на съображение 19 от Регламент [„Дъблин III“], следва ли член 27, параграф 1 от същия регламент да се тълкува в смисъл, че не допуска да бъде уважена жалба на търсещо международна закрила лице срещу решение за прехвърлянето му, което не можело да се извърши поради изтичане на срока за прехвърляне, договорен по-рано между две държави членки (в настоящия случай между Френската република и Република Австрия), в резултат на което е изтекъл срокът, в който Нидерландия е можела да извърши прехвърлянето?“.

### *B. Производството пред Съда*

40. Дела C-324/21 и C-325/21 са съединени на този етап от производството. За сметка на това дело C-323/21 не е съединено с другите две. Имайки предвид обаче връзката, която съществува между тези три дела, на 5 май 2022 г. е проведено общо съдебно заседание за изслушване на устните състезания, в хода на което участниците са изслушани и са поканени да отговорят устно на поставените от Съда въпроси.

## IV. Анализ

### *A. По първия преюдициален въпрос, поставен по дело C-323/21, единствения въпрос по дело C-324/21 и първия преюдициален въпрос, отправен до Съда по дело C-325/21*

41. Ще разгледам заедно първия въпрос по дело C-323/21, единствения въпрос по дело C-324/21 и първия въпрос, отправен до Съда по дело C-325/21.

42. Всъщност, макар тези въпроси да са формулирани по различен начин, по същество те имат за цел тълкуването на разпоредбите относно изчисляването на сроковете за прехвърляне, предвидени в член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“, в случай че държавата членка, в която за първи път е подадена молба за международна закрила, е получила искане от две различни държави членки за обратно приемане на един и същ кандидат, при положение че първата молеща държава членка не е в състояние да осъществи прехвърлянето на кандидата при предвидените в този член условия и срокове, тъй като същият е напуснал нейната територия, за да отиде на територията на втората

молеща държава членка[6].

43. По всяко от тези три дела запитващата юрисдикция съсредоточава въпросите си върху тълкуването на текста на член 29 от Регламент „Дъблин III“.

44. Припомням, че този член определя условията и сроковете, в които за целите на поемането на отговорността или на обратното приемане на кандидат молещата държава членка трябва да извърши прехвърлянето му в компетентната държава членка.

45. Член 29, параграф 1, първа алинея от този регламент предвижда, че предаването се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка след съгласуване между заинтересованите държави членки, веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от замолената държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие.

46. В член 29, параграф 2 от Регламента „Дъблин III“ обаче се уточнява, че този срок може по изключение да бъде удължен, за да се вземе предвид фактът, че за молещата държава членка е практически невъзможно да извърши прехвърлянето на засегнатото лице поради лишаването му от свобода или обстоятелството, че се укрива. При това положение посоченият срок се удължава най-много до една година, ако прехвърлянето не е могло да бъде извършено поради лишаването му от свобода — понятие, определено в решение от 31 март 2022 г., Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl и др. (Наставяне на търсещото убежище лице в психиатрична болница)[7], или най-много до осемнадесет месеца, ако засегнатото лице се укрие, като от своя страна понятието „укриване“ е било уточнено в решение от 19 март 2019 г., Jawo[8].

47. Освен това член 29, параграф 2 от този регламент предвижда, че след изтичането на тези срокове компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или за обратно приемане на засегнатото лице и че в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка. Съгласно практиката на Съда последната не може в тази хипотеза да извърши прехвърлянето, а напротив, е длъжна служебно да вземе необходимите мерки, за да започне незабавно разглеждането на молбата за международна закрила[9].

48. Текстът на тази разпоредба се вписва в рамките на класическа процедура за обратно приемане между две държави членки, от една страна, замолената държава членка и от друга страна, молещата държава членка, пред която кандидатът е подал нова молба за международна закрила.

[6] Първият преюдициален въпрос по дело C-323/21 се различава по още нещо в своята формулировка от единствения въпрос по дело C-324/21 и от първия въпрос, отправен до Съда по дело C-325/21, понеже запитващата юрисдикция се съсредоточава върху тълкуването на понятието „молеща държава членка“, използвано в член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“. По-специално тя иска да установи дали в хипотезата, при която молещата държава членка не може да осъществи прехвърлянето на кандидата, тъй като последният е напуснал националната територия, за да отиде в друга държава членка, в която е подал нова молба за международна закрила и на територията на която се намира, понятието „молеща държава членка“ (използвано в член 29, параграф 2 от този регламент) се отнася до последната държава членка, до която е била подадена новата молба за международна закрила, вследствие на което е подадено ново искане за обратно приемане на кандидата.

[7] C-231/21, EU:C:2022:237 (т. 55 и 58).

[8] C-163/17, EU:C:2019:218 (т. 56 и 57).

[9] Вж. в това отношение решение от 25 октомври 2017 г., Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, т. 43).

49. Поставените от запитващата юрисдикция преюдициални въпроси обаче се вписват в различна рамка, тъй като се отнасят до реда и условията, при които следва да се извърши прехвърлянето на кандидат, по отношение на когото — поради множеството подадени от него молби за международна закрила — последователно са провеждани процедури за обратно приемане от различни държави членки.

50. Никоя разпоредба от Регламент „Дъблин III“ или от Регламент № 1560/2003 не предвижда особени правила в този случай, емблематичен за явлението „вторични движения“, чрез които много кандидати за международна закрила се преместват от държавата членка, компетентна да разгледа молбата им, в други държави членки, където желаят да кандидатстват за международна закрила и да се установят.

51. В този контекст ми се струва, че разпоредбите, предвидени в член 29 от Регламент „Дъблин III“ относно протичането на процедурата за прехвърляне, са твърде ограничени, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, и по-специално за да се определят условията, които позволяват, от една страна, да се поддържа ясен, работещ и бърз метод за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, и от друга страна, да се предотвратят злоупотребите, произтичащи от преместването на някои кандидати в рамките на Съюза.

52. За тази цел ми се струва особено важно да се анализира начинът, по който съответните държави членки уговарят процедура за обратно приемане, като този начин е определен по-специално в член 20, параграф 5 и в член 23, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, както и да се разгледа целта, преследвана от законодателя на Съюза при тези обстоятелства.

*1. Начинът, по който процедурата за обратно приемане е определена в член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“*

53. От изложението на фактите по главните производства е видно, че всички кандидати са подали за пръв път молба за международна закрила в държава членка, а именно в Италия по дела C-323/21 и C-324/21 и Австрия по дело C-325/21, след което са пътували в рамките на Съюза и са отишли на територията на други държави членки, в които впоследствие са подали други молби за международна закрила.

54. Това предполага, че кандидатите попадат в приложното поле на член 18, параграф 1, букви б)—г) от Регламента „Дъблин III“. Тази разпоредба визира лице, което, от една страна, е подало молба за международна закрила, която или е в процес на разглеждане (буква б), или е била оттеглена от кандидата в хода на разглеждането ѝ (буква в), или пък е била отхвърлена (буква г), и което, от друга страна, или е подало молба в друга държава членка, или се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване [10].

55. Това предполага още, че първата държава членка, в която е подадена молбата за международна закрила, а именно Италия по дела C-323/21 и C-324/21 и Австрия по дело C-325/21, е длъжна да приеме обратно кандидата в съответствие с член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“.

[10] Вж. по-специално решение от 2 април 2019 г., H. и R. (C-582/17 и C-583/17, наричано по-нататък „решение H. и R.“, EU:C:2019:280, т. 51 и цитираната съдебна практика).

56. Всъщност следва да се припомни, че в съответствие с член 3, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ молба за международна закрила от гражданин на трета държава, която е подадена на територията на която и да било от държавите членки, по принцип се разглежда само от държавата членка, за която критериите, предвидени в глава III от този регламент, сочат, че е компетентна за това [11]. Въпреки това освен критериите, съдържащи се в глава III от Регламент „Дъблин III“, глава VI от същия въвежда процедури за поемане на отговорност и за обратно приемане от друга държава членка, които „— както и критериите по глава III от Регламента — служат и за определяне на компетентната държава членка“ [12].

57. Това важи и за разпоредбите на член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“.

58. Както е видно от заглавието му, въпросният член 20 се отнася до започването на процедурата за поемане на отговорност и обратно приемане.

59. Параграф 5 от посочения член предвижда, че държавата членка, пред която за първи път е била подадена молбата за международна закрила, е длъжна да приеме обратно кандидата, който преди приключването на процедурата по определяне на компетентната държава членка е напуснал националната територия и е подал молба за международна закрила в друга държава членка [13]. Обратното приемане на кандидата има за цел да позволи на държавата членка, в която първоначално е била подадена молбата за международна закрила, „да [завърши] процедурата за определяне на компетентната [да разгледа молбата] държава членка“, а не да разгледа молбата за международна закрила [14].

60. Съгласно практиката на Съда тази разпоредба се прилага и по отношение на кандидат, който негласно оттегли молбата си, напускайки територията на държавата членка, пред която първоначално е била подадена молбата за международна закрила, без да уведоми компетентния орган за желанието си да се откаже от молбата, и в която следователно все още е в ход процедурата за определяне на компетентната държава членка [15].

61. Освен това член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“ предвижда, че процедурата за обратно приемане на кандидата трябва да се проведе при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29 от него.

62. Съгласно член 23, параграф 1 от посочения регламент молещата държава членка може да отправи искане за обратно приемане само при условие че замолената държава членка отговаря на условията, предвидени в член 20, параграф 5 или член 18, параграф 1, букви б)—г) от същия регламент [16]. Следователно провеждането на процедурата по обратно приемане предполага наличието на две кумулативни условия, които законодателят на Съюза е посочил в член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“: на първо място,

[11] Вж. решение от 16 февруари 2017 г., C. K. и др. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, т. 56).

[12] Решение от 25 октомври 2017 г., Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, т. 39). В решение от 26 юли 2017 г., Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), Съдът е постановил, че „макар да са предназначени да уредят процедурата за поемане на отговорност, разпоредбите на член 21, параграф 1 от [Регламент „Дъблин III“ относно отправянето на искане за поемане на отговорност] — точно както и критериите по глава III от този регламент — служат и за определяне на компетентната държава членка по смисъла на същия регламент“ (т. 53).

[13] Освен това от член 3, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ следва, че когато не може да бъде посочена компетентна държава членка на основата на критериите, изброени в същия регламент, първата държава членка, пред която е представена молбата за международна закрила, е компетентна за разглеждането ѝ.

[14] Вж. решение H. и R (т. 59—64).

[15] Вж. решение H. и R (т. 47—50).

[16] Вж. решение H. и R (т. 59—61).

кандидатът трябва да е подал първата си молба за международна закрила до замолената държава членка и на второ място, кандидатът трябва да се намира на територията на молещата държава членка без документ за пребиваване или трябва да е подал нова молба за международна закрила пред националните органи на последната държава.

63. Законодателят на Съюза не предвижда хипотезата, при която поставените условия за провеждането на тази процедура вече не са изпълнени поради настъпването на обстоятелства, последващи нейното започване.

64. От текста на член 29 от Регламент „Дъблин III“ следва, че процедурата за обратно приемане се прекратява по три начина: прехвърлянето е извършено при условията и в сроковете, предвидени в този член (параграф 1), прехвърлянето не е могло да бъде извършено в приложимите срокове например поради лишаването от свобода или укриването на засегнатото лице (параграф 2), или решението за прехвърляне е било отменено вследствие на обжалване или на искане за преразглеждане, подадено от кандидата в съответствие с член 27, параграф 1 от този регламент (параграф 3).

65. Според мен няма пречка в резултат на посоченото в член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“ „съгласуване“ между съответните държави членки с оглед определянето на реда и условията за прехвърляне да се заключи, че започнатата по-рано процедура за обратно приемане е загубила своя предмет и се прекратява, считано от приемането от замолената държава членка на ново искане за обратно приемане на кандидата. Всъщност в случаи като разглежданите в главните производства, макар първата процедура за обратно приемане да е надлежно започната след съгласуване между съответните държави членки, събитията, настъпили след това съгласуване, а именно отпътуването на кандидата от територията на молещата държава членка и пребиваването му на територията на друга държава членка, в която е подал нова молба за международна закрила, лишават тази първа процедура от съществен елемент за нейната валидност. Така в разрез с условията по член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“ кандидатът вече не се намира на територията на молещата държава членка и поради самото му отпътуване подадената от него молба за международна закрила трябва да се счита за оттеглена. Всъщност припомням, че съгласно практиката на Съда отпътуването на кандидата от територията на държавата членка, в която е подал молба за международна закрила, трябва за целите на прилагането на член 20, параграф 5 от този регламент да се приравни на мълчаливо оттегляне на молбата [17]. Според мен този извод се налага с още по-голяма сила в случаи като разглежданите в главните производства, при които кандидатът не само е напуснал територията на молещата държава членка, но също така е отишъл на територията на друга държава членка, в която е подал нова молба за международна закрила.

66. От това следва, че условията по член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“ за обратно приемане на кандидата вече не са изпълнени.

[17] Вж. решение H. и R (т. 50). Следва да се подчертае, че съгласно член 28, параграф 1, втора алинея от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60, наричана по-нататък „Директивата относно процедурата“), озаглавен „Процедура при негласно оттегляне на молба или отказ от нея“, държавите членки „могат да допуснат, че кандидатът негласно е оттеглил молбата си за международна закрила или се е отказал от нея, по-конкретно когато се установи, че […] той е избягал или е напуснал без разрешение мястото, където живее, или е бил задържан, без да се свърже с компетентния орган в разумен срок, или не е спазил в разумен срок задължението си да се явява редовно пред органите или други задължения за контакт, освен ако кандидатът не докаже, че това се дължи на обстоятелства извън неговия контрол“ (буква б).

67. В това отношение считам, че замолената държава членка, като участваща в две процедури за обратно приемане, започнати с много малка времева разлика по отношение на едно и също лице от две различни държави членки, има възможност да се споразумее с първата молеща държава членка, че първата уговорена от тях процедура за обратно приемане се счита за прекратена.

68. Всъщност замолената държава членка е уведомена за невъзможността на първата молеща държава членка — поради укриването на кандидата — да осъществи прехвърлянето в сроковете и при условията, които са договорили заедно, докато същевременно тя трябва да се произнесе по второто искане за обратно приемане, отправено от втората държава членка, на чиято територия се намира кандидатът.

69. Предвид естеството на информацията, с която замолената държава членка следва да се запознае, що се отнася по-специално до местонахождението на кандидата и до хода на започнатите спрямо него процедури, считам, че тя не може валидно да поеме задължение пред втората молеща държава членка да приеме обратно кандидата и следователно да уговори условията за прехвърлянето му, без да установи съвместно с първата молеща държава членка, че вече не носи поетите по-рано в рамките на първата процедура за обратно приемане задължения. Както посочих по-горе, подобно тълкуване не изглежда да противоречи на текста на член 29 от Регламент „Дъблин III“.

70. Освен това считам, че информацията, предоставена в рамките на втората процедура за обратно приемане и свързана с местонахождението на кандидата и с хода на започнатите спрямо него процедури, спада към информацията, която замолената държава членка може да обмени със съответните държави членки съгласно член 34, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“. Този член, включен в глава VII („Административно сътрудничество“) от въпросния регламент, предвижда в параграф 2, букви г), е) и ж), че информацията може да обхваща местата на пребиваване и изминатите маршрути на кандидата, както и датата, на която е била подадена която и да била предишна молба за международна закрила, датата, на която е била подадена настоящата молба, на какъв етап се намира процедурата и съдържанието на взетото решение, ако има такова.

71. Прекратяването на първата процедура за обратно приемане е част и от целите, които преследва законодателят на Съюза в рамките на Регламент „Дъблин III“.

### *2. Целта на Регламент „Дъблин III“*

72. Както следва от съображения 4 и 5, целта на Регламент „Дъблин III“ е установяването на метод, който да е „ясен и работещ“, за определянето на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, като този метод трябва да се основава на „обективни, справедливи критерии както за държавите членки, така и за заинтересованите лица“. Този метод преди всичко трябва „да даде възможност бързо да се определи компетентната държава членка, […] без да се компрометира целта за бърза обработка на молбите за международна закрила“. Така законодателят на Съюза се стреми да рационализира обработването на тези молби, като гарантира на кандидатите разглеждането на молбата им по същество от една-единствена ясно определена държава членка. Като установява единни механизми и критерии за определянето на компетентната държава членка този законодател цели освен това да предотврати практиката на вторично движение към други държави членки на гражданите на трети държави, които са подали

молба за международна закрила в дадена държава членка [18].

73. Очевидно е, че две процедури за обратно приемане не могат да бъдат надлежно водени едновременно от различни държави членки по отношение на едно и също лице, без да се засегне целта на Регламент „Дъблин III“.

74. На първо място, провеждането до край на първата процедура за обратно приемане, след като засегнатото лице е напуснало територията на молещата държава членка, и прехвърлянето на компетентността, до което може да доведе тази процедура, изобщо не би гарантирало бързината на посочената процедура. Напротив, провеждането до край на първата процедура би могло, от една страна, да ограничи значително търсената от законодателя на Съюза ефективност и от друга страна, да подтикне съответните лица да напуснат територията на молещата държава членка с цел било да попречат на прехвърлянето им в компетентната държава членка, било да удължат пребиваването си в Съюза, като се възползват от материални условия на приемане.

75. Прехвърлянето на компетентността, което се изисква съгласно член 29, параграф 2, първо изречение от Регламент „Дъблин III“, означава да се определи държавата членка, компетентна да разгледа молбата, като се „санкционира“ молещата държава членка, когато не е извършила искането от самата нея прехвърляне. От момента, в който молещата държава членка не спази определените в тази разпоредба срокове, прехвърлянето на компетентността е автоматично и се извършва независимо от обстоятелствата по конкретния случай.

76. В положения като разглежданите в главните производства обаче автоматичният характер на този механизъм не позволява да се отчете фактът, че кандидатът е напуснал територията на първата молеща държава членка в нарушение на задълженията си за сътрудничество. Следователно компетентните органи на тази държава не са в състояние нито да го прехвърлят в съответствие с условията и сроковете, предвидени в член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“, нито да разгледат молбата му за международна закрила в случай на прехвърляне на компетентността, за разлика от компетентните органи на втората молеща държава членка.

77. Припомням всъщност, че както процедурата за прехвърляне, така и процедурата за разглеждане на молбата за международна закрила предполагат кандидатът да е на разположение на компетентните национални органи.

78. Макар тези органи да могат да установят местонахождението на кандидата поради формалностите, които той е трябвало да изпълни с оглед на подаването на молбата му за международна закрила в друга държава членка (по-специално чрез регистрирането в

[18] Вж. решение от 10 декември 2013 г., Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, т. 53 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение H. и R. (т. 77 и цитираната съдебна практика).

системата „Евродак“)[19], те не разполагат с никаква компетентност да осъществят прехвърлянето на това лице в съответствие с член 29 от Регламент „Дъблин III“, тъй като то се намира извън националната територия, а въведената с този регламент процедура няма наказателноправен характер.

79. По същия начин процедурата за разглеждане на молба за международна закрила предполага кандидатът да изпълнява задълженията, наложени му както от Директивата относно процедурата, така и от Директива 2013/33/ЕС[20], като целта е бързото обработване и ефективното проследяване на неговата молба за международна закрила. Сред тези задължения са задължението за пребиваване на посоченото място и задължението за редовно явяване пред компетентните национални органи.

80. При тези обстоятелства не виждам каквото и да било основание за по-нататъшното провеждане на тази процедура, и по-специално за удължаването на срока за прехвърляне, тъй като същото е обречено на неуспех.

81. На второ място, по-нататъшното провеждане на първата процедура за обратно приемане не допринася за запазването на ясния и работещ метод, който законодателят на Съюза цели да установи в рамките на Регламент „Дъблин III“.

82. От една страна, автоматичният характер на прехвърлянето на компетентност не позволява да се отчете фактът, че това прехвърляне се отнася до разглеждането на молба за международна закрила, която по всяка вероятност е идентична с тази, която е подадена по-рано в първата държава членка, и с тази, подадена по-късно в друга държава членка.

83. От друга страна, поради прилагането на правилото за прехвърляне на отговорност, предвидено по-специално в член 29, параграф 2, първо изречение от Регламент „Дъблин III“, последователното провеждане на тези две процедури предполага трудности, които могат да възпрепятстват ефективното функциониране на „системата от Дъблин“[21].

84. Така втората процедура за обратно приемане е започната, докато първата процедура за обратно приемане все още е в ход, и при изтичане на сроковете по член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ тя може да доведе до прехвърляне на компетентността на първата молеща държава членка. При това положение, като се има предвид двумесечният срок, в който втората молеща държава членка е длъжна да отправи искането си за обратно приемане, това искане ще бъде подадено и евентуално прието от замолената държава членка, макар компетентността на последната да не е окончателно определена, тъй като може да бъде прехвърлена на първата молеща държава членка, ако се изпълнят условията за това. Подобен механизъм излага компетентните национални органи на всяка от

[19] За да се осигури по-специално ефективното прилагане на тези разпоредби, член 9, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 603/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за създаване на система Евродак за сравняване на дактилоскопични отпечатъци с оглед ефективното прилагане на Регламент (ЕС) № 604/2013 за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство и за искане на сравнения с данните в Евродак от правоприлагащите органи на държавите членки и Европол за целите на правоприлагането и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011 за създаване на Европейска агенция за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в областта на свободата, сигурността и правосъдието (ОВ L 180, 2013 г., стр. 1) предвижда, че дактилоскопичните отпечатъци на всеки кандидат за международна закрила по принцип трябва да се изпращат до системата „Евродак“ не по-късно от 72 часа след подаването на молбата за международна закрила, определена в член 20, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“. Вж. също член 6, параграф 4 от Директивата относно процедурата.

[20] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 96).

[21] „Системата от Дъблин“ включва Регламент „Дъблин III“, Регламент № 603/2013 и Регламент № 1560/2003.

съответните държави членки на несигурност относно възложените им отговорности, още повече че системата „Евродак“ не позволява да се получи информация за хода на провежданите в другите държави членки процедури за поемане на отговорност или за обратно приемане. В този смисъл, както показват настоящите дела, компетентният орган на втората молещата държава членка се излага на риска решението за прехвърляне, за което е уведомила кандидата, да бъде обжалвано в съответствие с член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ и евентуално прехвърлянето, което тя е успяла да извърши, да бъде отменено, като при това положение в съответствие с член 29, параграф 3 от посочения регламент тази държава следва бързо да приеме обратно засегнатото лице.

85. Според мен подобен механизъм може да доведе до парализиране на системата от Дъблин, като по парадоксален начин се насърчава движението на кандидатите за международна закрила в рамките на Съюза.

86. Ето защо при тези обстоятелства ми се струва от съществено значение да се запази полезното действие на член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“, като се запази „особеният статут“ и „специалната функция“, които законодателят на Съюза отрежда на държавата членка, в която за първи път е била подадена молбата за международна закрила [22]. За тази цел положения като разглежданите в главните производства, които се характеризират с подаването на множество молби за международна закрила до различни държави членки, налагат да се установи координиран и контролиран механизъм, така че да се избегне постоянно оспорване на функциите и задачата на всяка от тях вследствие на преместването на кандидата.

87. На трето място, считам, че е важно да се наблегне върху правния арсенал, с който разполага втората държава членка, за да гарантира много по-бърза и много по-ефективна процедура за обратно приемане от тази, която би могла да проведе първата молеща държава членка, като това се дължи на обстоятелството, че засегнатото лице се намира на нейната територия. Очевидно, както потвърждава правилото за предоставяне на компетентност по член 20, параграф 4 от Регламент „Дъблин III“, присъствието на засегнатото лице на територията на държавата членка представлява съществен елемент за провеждането на процеса на обратно приемане [23].

88. В този смисъл припомням, че подаването на нова молба за международна закрила предполага — в рамките на общата европейска система за убежище — прилагането на задължителна законодателна рамка, с която на съответната държава членка се възлагат правни задължения, определени както в Регламент „Дъблин III“, така и в Директивата относно процедурата и в Директива 2013/33.

89. Най-напред, тази държава членка е длъжна в съответствие с член 4, параграф 1, буква а) от Регламент „Дъблин III“ и веднага след подаването на молба за международна закрила по смисъла на член 20, параграф 2 от този регламент да информира кандидата писмено и на език, който той разбира, за последиците от подаването на новата му молба за международна закрила, както и за последиците от неговото преместване от дадена държава членка в друга

[22] Вж. решение от 26 юли 2017 г., Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587, т. 93), и решение H. и R. (т. 64).

[23] Впрочем законодателят на Съюза го превръща в решаващ критерий в член 20, параграф 4 от Регламент „Дъблин III“. Този член предвижда, че когато молба за международна закрила е подадена в държава членка, различна от държавата членка, в която се намира кандидатът, определянето на компетентната държава членка трябва да се извърши от тази последна държава, която за целите на този регламент се разглежда като държавата членка, пред която е подадена молбата за международна закрила. В този случай кандидатът трябва да бъде информиран писмено за тази промяна и за датата, на която тя е станала, като това изискване обединява в себе си разпоредбите на член 4, параграф 1, буква а) и параграф 2 от Регламент „Дъблин III“.

по време на фазата, през която се определя компетентната държава членка и се разглежда молбата за международна закрила. В този контекст считам, че компетентните национални органи могат да информират кандидата за хода на започнатите спрямо него процедури и за последиците, свързани с подаването на множество молби за международна закрила в Съюза.

90. По-нататък, съгласно член 23, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ молещата държава членка е длъжна да отправи искане до компетентната държава членка в съответствие с член 20, параграф 5 и член 18, параграф 1 от този регламент да приеме обратно кандидата в сроковете и при условията, предвидени в посочения регламент. За да гарантира ефективността на процедурата за обратно приемане, молещата държава членка може в съответствие с член 7, параграф 2 от Директива 2013/33 да приеме решение за мястото, където кандидатът трябва да пребивава, и да изиска от последния в съответствие с член 13, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурата да докладва на компетентния орган или да се представи лично, незабавно или в определен момент.

91. Накрая, с оглед на наличието на значителен риск кандидатът да се укрие и при спазване на правата и гаранциите, които са му предоставени, тази държава членка може, за да гарантира ефективността на процедурата за прехвърляне, да реши да прибегне до принудителни мерки като задържане при условията, посочени в член 8, параграф 3, буква е) от Директива 2013/33 и в член 28, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“.

92. С оглед на всички тези обстоятелства, и по-специално на условията, предвидени в член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“, за провеждането на процедура за обратно приемане, както и на целите, преследвани от законодателя на Съюза, считам, че е от съществено значение в случаи като разглежданите в главните производства първата процедура за обратно приемане да бъде прекратена.

93. По изложените съображения предлагам на Съда да приеме, че член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка, на чиято територия за първи път е подадена молба за международна закрила, е получила искане на основание член 23, параграф 1 от този регламент по две процедури за обратно приемане, започнати последователно от две различни държави членки по отношение на един и същ кандидат, замолената държава членка и първата молеща държава членка трябва — в случай че последната не е в състояние да осъществи прехвърлянето на кандидата при предвидените в член 29 от посочения регламент условия и срокове поради отпътуването на това лице от територията на първата молеща държава членка — да приемат, че първата процедура за обратно приемане е прекратена, считано от приемането от замолената държава членка на второто искане за обратно приемане, отправено от втората молеща държава членка.

### *Б. По втория преюдициален въпрос по дела C-323/21 и C-325/21*

94. С втория си преюдициален въпрос по дела C-323/21 и C-325/21 запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да установи дали член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че когато е започната втора процедура за обратно приемане по отношение на същото лице в държава членка, различна от държавата членка, в която е започната първата процедура за обратно приемане, кандидатът може при

обжалване на решението за прехвърляне, прието от втората молеща държава членка, да се позове на изтичането на сроковете по член 29, параграфи 1 и 2 от този регламент и на произтичащото от това прехвърляне на компетентността.

95. Предвид отговора, който предлагам да се даде на първия преюдициален въпрос, считам, че не следва да се отговаря на втория преюдициален въпрос.

## V. Заключение

96. По изложените съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, поставени от Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия) по дела C-323/21, C-324/21 и C-325/21, по следния начин:

„Член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство,

трябва да се тълкува в смисъл, че:

когато държава членка, на чиято територия за първи път е подадена молба за международна закрила, е получила искане на основание член 23, параграф 1 от този регламент по две процедури за обратно приемане, започнати последователно от две различни държави членки по отношение на един и същ кандидат, замолената държава членка и първата молеща държава членка трябва — в случай че последната не е в състояние да осъществи прехвърлянето на кандидата при предвидените в член 29 от посочения регламент условия и срокове поради отпътуването на това лице от територията на първата молеща държава членка — да приемат, че първата процедура за обратно приемане е прекратена, считано от приемането от замолената държава членка на второто искане за обратно приемане, отправено от втората молеща държава членка“.